

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 04, 2016

Nummer 4, 2016

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2016:5121](#) 15-11-2016

werknemer/Profcare Zuid-Limburg B.V.

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2016:5098](#) 15-11-2016

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2016:9042](#) 11-11-2016

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2016:8930](#) 08-11-2016

werknemer/Smurfit Kappa Zedek B.V.

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2016:2920](#) 25-10-2016

werknemer/Van der Velden Rioleringsbeheer Rotterdam B.V.

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2016:4344](#) 15-09-2016

Rechtbank

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2016:6124](#) 15-11-2016

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2016:9796](#) 14-11-2016

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2016:5955](#) 09-11-2016

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2016:5971](#) 07-11-2016

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2016:6279](#) 02-11-2016

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2016:5708](#) 26-10-2016

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2016:7594](#) 20-10-2016

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2016:5915](#) 13-10-2016

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2016:11954](#) 05-10-2016

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2016:4630](#) 13-07-2016

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2016:4312](#) 11-11-2016

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2016:4293](#) 10-11-2016

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2016:4272](#) 09-11-2016

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2016:3886](#) 05-10-2016

Uitspraken zonder ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 25-10-2016

Svetlana Otgon/Republiek Moldavië

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Eiswijziging inzake verlies aan levensonderhoud. Het hof aanvaardt het beroep van geïntimeerde op een uitzondering op de tweeconclusieregel niet, wijst het aanvankelijk gevorderde af bij gebrek aan toelichting en overweegt hierbij dat geïntimeerde zelf juist heeft aangevoerd dat die vordering niet houdbaar is.

De Schelde is jegens het slachtoffer schadeplichtig op grond van artikel 7:658 BW. Geschilpunt (althans resterend) in deze zaak is de post ‘verlies van levensonderhoud’. Geïntimeerde heeft bij haar akte een rapport van een expertisebureau overgelegd waarin een schadeberekening is opgenomen die uitkomt op een bedrag van € 43.045. In haar akte vermeldt geïntimeerde dat haar oorspronkelijke berekening van € 7.950 bij nader inzien niet houdbaar is. De Schelde maakt bezwaar tegen deze eisvermeerdering.

Het hof overweegt dat op de tweeconclusieregel (artikel 347 lid 1 Rv) onder omstandigheden uitzonderingen kunnen worden aanvaard, met name indien de wederpartij ondubbelzinnig erin heeft toegestemd dat de eisverandering of -vermeerdering plaatsvindt, of indien de aard van het geschil meebrengt dat in een later stadium nog een zodanige verandering of vermeerdering van eis kan plaatsvinden. Deze omstandigheden doen zich in dit geval naar het oordeel van het hof niet voor. De Schelde heeft juist ondubbelzinnig bezwaar gemaakt tegen de eiswijziging en in de aard van het geschil is geen rechtvaardiging voor een uitzondering gelegen.

Voorts kan in het algemeen een verandering of vermeerdering van eis na het nemen van de memorie van grieven of antwoord toelaatbaar zijn, indien daarmee aanpassing wordt beoogd aan eerst na dat tijdstip voorgevallen of gebleken feiten en omstandigheden en de eisverandering of -vermeerdering ertoe strekt te voorkomen dat het geschil aan de hand van inmiddels achterhaalde of onjuist gebleken (juridische of feitelijke) gegevens zou moeten worden beslist, of dat – indien dan nog mogelijk – een nieuwe procedure zou moeten worden aangespannen om het geschil alsnog aan de hand van de juiste en volledige gegevens te kunnen doen beslissen. Ook deze uitzondering doet zich hier niet voor. In haar akte heeft geïntimeerde niet gesteld dat sprake is van feiten of omstandigheden die opgekomen zijn na

het moment waarop zij de memorie nam waarbij de vordering tot betaling van het bedrag van € 7.950 werd ingesteld.

Met haar akte heeft geïntimeerde de toelichting op haar vordering ten bedrage van € 7.950 evenwel niet verschaft. Integendeel, zij heeft juist aangevoerd dat die vordering niet houdbaar is. De Schelde wordt als de grotendeels in het ongelijk gestelde partij veroordeeld in de proceskosten; geïntimeerde is in het incidenteel appèl in het ongelijk gesteld zodat zij de kosten daarvan dient te dragen.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 15-11-2016

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2016:5098

Zaaknummer: 200.076.627_02

Rechters: B.A. Meulenbroek, M.G.W.M. Stienissen en M. van Ham

Advocaten: M. Timpert-de Vries en R.F. Ruers

Wetsartikelen: 347 lid 1 Rv

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Mishandeling en schadevergoeding, deels ontbreken causaal verband en sprake van eigen schuld.

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot mishandeling van benadeelde 1 en voor mishandeling van benadeelde 2. De vordering van benadeelde 1, bestaande uit zijn eigen risico (€220,16) en € 1.000 wordt (door verdachte erkend en) integraal toegewezen. De vordering van benadeelde 2 (materiële schade € 641,17 en immateriële schade € 3.500) wordt niet-ontvankelijk verklaard, omdat het causaal verband tussen de mishandeling en het letsel niet zonder meer is vast te stellen, nu benadeelde 2 vlak voor de mishandeling betrokken was bij een aanrijding. Bovendien is er mogelijk aanleiding voor een eigenschuldcorrectie vanwege een eigen aandeel van benadeelde in de escalatie.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 15-11-2016

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2016:6124

Zaaknummer: 05/881763-15

Rechters: Y.M.J.I. Baauw en P.J.C. Cremers

Advocaten: R.D.J. Visschers

Wetsartikelen: 300 Sr en 302 Sr

RECHTSPRAAK

werknemer/Profcore Zuid-Limburg B.V.

Het goed werkgeverschap dwingt werkgever niet ontvangen verzekeringssom uit sommenverzekering met werkgever als begunstigde bij ongevallen van werknemers aan werknemers door te betalen.

Profcore is een organisatie die personeel uitleent/beschikbaar stelt aan bedrijven. Werknemer is op 1 oktober 2005 voor onbepaalde tijd bij Profcore in dienst getreden. Op 11 april 2006 heeft hij in de uitoefening van zijn werkzaamheden bij een bedrijf genaamd Flextronics Logistics B.V. een ongeval gekregen. Als gevolg daarvan is zijn linker onderbeen geamputeerd. Profcore heeft een Collectieve Ongevallenverzekering afgesloten bij 'verzekeringsmaatschappij X'. Na melding van het ongeval heeft deze verzekeringsmaatschappij voor het ongeval een bedrag van € 17.530,75 uitgekeerd aan Profcore. Het polisblad vermeldt als 'verzekerden': 'De in vaste loondienst staande werknemers van verzekeringnemer zolang deze de leeftijd van 65 jaar niet hebben bereikt.' Als verzekeringnemer is vermeld Profcore B.V. Begunstigde op grond van deze overeenkomst is Profcore. Verzekerd zijn sommen in geval van (A) overlijden en (B) blijvende invaliditeit, respectievelijk 1 keer en 2 keer een brutojaarsalaris. Werknemer heeft Profcore aangesproken op betaling van het uitgekeerde bedrag aan hem, hetgeen Profcore heeft geweigerd. Werknemer doet een beroep op artikel 7:611 BW. Het hof oordeelt als volgt. Uit het bepaalde in artikel 7:965 BW volgt dat de sommenverzekering een verzekerde kent en een begunstigde. De verzekerde is degene op wiens leven of gezondheid de verzekering betrekking heeft. De begunstigde is degene die tot het ontvangen van een uitkering is aangewezen. Op grond van het bepaalde in artikel 7:966 BW kan de verzekeringnemer door schriftelijke mededeling aan de verzekeraar zichzelf of een derde als begunstigde aanwijzen. Ingevolge het bepaalde in artikel 7:967 lid 8 BW komt het recht op uitkering toe aan de verzekeringnemer, zolang geen derde als begunstigde is aangewezen. Voor zover werknemer aan zijn aanspraak ten grondslag legt dat Profcore de uitkering moet doorbetalen, omdat hij de verzekerde is en het de bedoeling van partijen is geweest dat het verzekerde bedrag ook aan de verzekerde ten goede zou komen, ziet werknemer voorbij aan de hiervoor aangehaalde wettelijke bepalingen. Hierin

wordt een uitdrukkelijk onderscheid gemaakt tussen de verzekerde (ter aanduiding van de persoon wiens leven of gezondheid onderwerp is van het te verzekeren risico) en de begunstigde (als degene die gerechtigd is tot de verzekeringsuitkering). Het polisblad van de verzekering vermeldt niet wie als begunstigde is aangewezen. In dat geval vloeit uit het bepaalde in artikel 7:967 lid 8 BW voort dat de verzekeringnemer, Profcore, de begunstigde is. Voorts merkt het hof op dat een werkgeefster in het geval waarin een van haar werknemers een bedrijfsongeval overkomt ook zelf schade kan lijden, bijvoorbeeld in de vorm van kosten voor vervanging en re-integratie of in de vorm van een schadevergoeding die zij, mocht daartoe aansprakelijkheid worden vastgesteld, op grond van het bepaalde in artikel 7:658 BW aan de werknemer moet betalen. Uit het aangaan van de verzekering volgt dus niet impliciet dat het de bedoeling is geweest om een risico van de werknemer te verzekeren. Een werkgeefster kan er wel degelijk een belang bij hebben om een eigen risico als werkgeefster af te dekken met een verzekering. Ook de eisen van goed werkgeverschap brengen niet mee dat Profcore gehouden is de door haar ontvangen verzekeringspenningen door te betalen aan werknemer.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 15-11-2016

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2016:5121

Zaaknummer: 200.182.943/01

Rechters: C.E.L.M. der Smeenk-van Weijden, Y.L.L.A.M. Delfos-Roy en R.J.M. Cremers

Advocaten: P.R.J.M. Douffet en C. Staudt-Bos

Wetsartikelen: 7:965 BW, 7:658 BW en 7:611 BW

RECHTSPRAAK

Een kort geding tussen eiser en zijn ouders waarin onder meer de vordering tot nakoming van een vaststellingsovereenkomst, waarin een terugbetalingsregeling is opgenomen voor een deel van de na een ernstig verkeersongeval uitgekeerde schadevergoeding, wordt toegewezen.

Na een ernstig verkeersongeluk in 1992, waardoor eiser ernstig hersenletsel heeft opgelopen, wordt in een vaststellingsovereenkomst 350.000 gulden toegekend als vergoeding voor materiële schade, verlies aan arbeidsvermogen en immateriële schade. Dit bedrag is overgemaakt aan de wettelijke vertegenwoordigers van eiser: de ouders van eiser tevens gedaagden in dit kort geding.

Er zijn door eiser verschillende bedragen overgemaakt aan gedaagden, onder meer uit hoofde van een lening in 2005 die uiterlijk een jaar later zou worden terugbetaald. Dat is niet gebeurd. Er is in 2015 een tijdelijke minnelijke regeling tot stand gekomen ter zake een bedrag van € 77.571,07, inhoudende dat de ouders eiser vanaf 31 januari 2015 maandelijks € 50 terugbetalen en dat de partijen ieder half jaar bezien of er financiële ruimte is dit aflossingsbedrag te verhogen. De ouders van eiser zijn begonnen met de maandelijkse betalingen, maar hebben die per juni 2016 stopgezet.

Eiser vordert in de onderhavige zaak een veroordeling van gedaagden tot nakoming van de minnelijke regeling door het hervatten van de betalingen van € 50 per maand vanaf juni 2016, een veroordeling van gedaagden om hun meest recente inkomensgegevens over te leggen en een kostenveroordeling. Eiser legt aan de vordering ten grondslag dat gedaagden zonder gegronde reden de minnelijke regeling niet nakomen en dat hij de inkomensgegevens nodig heeft om met hen tot een redelijke betalingsregeling te komen.

De voorzieningenrechter acht de vordering tot nakoming van de minnelijke regeling zonder meer toewijsbaar en overweegt dat uit de tijdelijke regeling onmiskenbaar blijkt dat het de bedoeling is dat vader en moeder, wanneer dat financieel haalbaar is, meer dan het (zeer beperkte) bedrag van € 50 per maand gaan betalen en dat daarover halfjaarlijks overleg moet

worden gevoerd. De voorzieningenrechter overweegt voorts dat vader en moeder erkennen dat ook op dit punt de minnelijke regeling niet wordt nagekomen, acht het derhalve redelijk dat zij eiser volledig inzicht verschaffen in hun inkomens- en vermogenssituatie per 1 oktober 2016 en wijst de vordering tot inzage toe.

De voorzieningenrechter overweegt ook dat anders dan gebruikelijk tussen familieleden de ouders worden veroordeeld in de kosten van de procedure.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 14-11-2016

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2016:9796

Zaaknummer: C/03/227231 / KG ZA 16-534

Rechters: F.J.F. Gerard

Advocaten: B. Damen

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor doodslag en poging daartoe. Vordering benadeelde partij voor materiële schade. Invloed uitkering door Schadefonds Geweldsmisdrijven.

Strafrecht. Veroordeling voor doodslag en poging daartoe. Benadeelde partij vordert € 14.036,33 voor vergoeding van materiële schade. De rechtbank bracht op deze vordering de uitkering van het Schadefonds Geweldsmisdrijven ad € 8.250 in mindering. Het hof oordeelt dat dit bedrag niet in mindering moet worden gebracht op de vordering, omdat de uitkering van het Schadefonds slechts een voorschot betreft (vgl. Hof 's-Hertogenbosch 26 januari 2015, ECLI:NL:GHSHE:2015:156) en wijst de hele vordering toe.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 11-11-2016

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2016:9042

Zaaknummer: 21-004720-15

Rechters: K. Lahuis, J. Dolfing en J.A.A.M. van Veen

Advocaten: A. Taner

Wetsartikelen: 287 Sr en 310 Sr

RECHTSPRAAK

Geen immateriële schadevergoeding door handelswijze SVB, oorzakelijk verband is onvoldoende aannemelijk gemaakt. Wel veroordeling in de proceskosten.

Appellant stelt door de volgens hem onjuiste besluitvorming en daaropvolgende handelswijze van de Sociale Verzekeringsbank (SVB) immateriële schade te hebben geleden. De bestreden besluiten zijn niet gehandhaafd, de primaire besluiten zijn herroepen. Bij het beantwoorden van de vraag of er voldoende aanleiding bestaat om immateriële schadevergoeding toe te kennen, moet volgens de CRvB naar vaste rechtspraak (uitspraak van 21 maart 2008, ECLI:NL:CRVB:2008:BC9247) zo veel mogelijk aansluiting worden gezocht bij het civielrechtelijke schadevergoedingsrecht. In het licht hiervan is voor vergoeding van immateriële schade onvoldoende dat sprake is van min of meer sterk psychisch onbehagen en van zich gekwetst voelen door de onrechtmatig genomen besluiten (uitspraak van 27 augustus 2008, ECLI:NL:CRVB:2008:BF1067), dan wel de handelingen van de SVB. Appellante heeft oorzakelijk verband niet aannemelijk kunnen maken. Het verzoek tot schadevergoeding wordt afgewezen. Wel veroordeling in de proceskosten.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 11-11-2016

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2016:4312

Zaaknummer: 15/4242 AOW

Rechters: E.E.V. Lenos, M.A.H. van Dalen-van Bekkum en P. Vrolijk

Advocaten: W.T. van der Leij

RECHTSPRAAK

Vaststelling bedrijfsongeval. Geen dienstongeval. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat sprake was van buitengewone of daarmee vergelijkbare omstandigheden en meer in het bijzonder dat sprake was van oorlognabootsende omstandigheden.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 10-11-2016

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2016:4293

Zaaknummer: 15/8195 MAW

Rechters: M.T. Boerlage, J.N.A. Bootsma en M. Kraefft

Advocaten: N.I. van Os

Wetsartikelen: 2 Besluit aanvullende arbeidsongeschiktheids- en invaliditeitsvoorzieningen

RECHTSPRAAK

Veroordeling voor ontucht met enkele eigen kinderen. Kinderen vorderen ieder € 30.000 aan immateriële schadevergoeding. De rechtbank wijst de vorderingen toe tot € 2.000. Voor het meerdere levert de begroting van de schade een onevenredige belasting op, dus in zoverre volgt niet-ontvankelijkheid.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 09-11-2016

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2016:5955

Zaaknummer: 16.659156-15

Rechters: R.B. Eigeman, N.E.M. Kranenbroek en H.J. Bos

Advocaten: I. Stas en N.C.E.C. Luns

Wetsartikelen: 249 Sr

RECHTSPRAAK

Beperkingen als gevolg van ongeval in 2009 (letsel sleutelbeen). Aanvraag Wmo.

Appellante ondervindt nog steeds de gevolgen van een ongeval in 2009 waarbij zij letsel opliep aan haar sleutelbeen. Appellante heeft op 6 juni 2014 een melding gedaan om op grond van het bepaalde bij en krachtens de Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo) in aanmerking te komen voor hulp bij het huishouden. Het college heeft advies ingewonnen bij onder andere een medisch expert. De door de medisch expert en de ergotherapeut genoemde beperkingen maken niet inzichtelijk dat appellante vanwege haar beperkingen niet in staat zou zijn om, al dan niet zittend, de was te sorteren, in en uit de machine te doen, te drogen, te vouwen en op te bergen. Gelet hierop hoefde het college geen extra tijd toe te kennen voor de was.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 09-11-2016

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2016:4272

Zaaknummer: 15/7479 WMO

Rechters: R.M. van Male, A.J. Schaap en M.F. Wagner

Advocaten: F. Bakker

RECHTSPRAAK

werknemer/Smurfit Kappa Zedek B.V.

Arbeidsrechtelijke omkeringsregel ex artikel 7:658 BW: is de artrose bij heftruckchauffeur/papiersnijder veroorzaakt door werkzaamheden bij werkgever? Schending zorgplicht staat vast.

Werknemer (geboren 1960) is van 1 februari 1990 tot 4 mei 2006 in dienst geweest van (de rechtsvoorganger van) Smurfit in de functie van heftruckchauffeur/papiersnijder. Vanaf 26 november 2000 is werknemer door Smurfit voor wisselende percentages, variërend van 25 tot 100% ziek gemeld vanwege klachten aan zijn handen en rechterschouder, doch hij heeft in die periode niettemin volledig, zij het op therapeutische basis, doorgewerkt. In 2004 heeft werknemer Smurfit aansprakelijk gesteld voor de artroseklachten aan zijn handen. De arbeidsovereenkomst is in 2006 geëindigd. Het percentage van arbeidsongeschiktheid is vastgesteld op 80 tot 100%. De kantonrechter heeft de vordering van werknemer op grond van artikel 7:658 BW afgewezen, wegens het ontbreken van een causaal verband tussen de schade (artrose) en de werkzaamheden nadat twee deskundigenrapportages zich hierover hebben uitgelaten. Het hof oordeelt als volgt. Op werknemer rusten stelplicht en bewijslast ten aanzien van het onderdeel 'schade in de uitoefening van de werkzaamheden'. Daarbij geldt wel, zoals de Hoge Raad in zijn arrest van 7 juni 2013 (ECLI:NL:HR:2013:BZ1721) onder verwijzing naar eerdere rechtspraak heeft overwogen, dat wanneer een werknemer in de uitoefening van zijn werkzaamheden is blootgesteld aan voor de gezondheid gevaarlijke omstandigheden en schade aan zijn gezondheid heeft opgelopen, het door de werknemer te bewijzen oorzakelijk verband tussen de werkzaamheden en die schade in beginsel moet worden aangenomen indien de werkgever heeft nagelaten de maatregelen te treffen die redelijkerwijs nodig zijn om te voorkomen dat de werknemer in de uitoefening van zijn werkzaamheden dergelijke schade lijdt. Voor de toepassing van deze regel, de arbeidsrechtelijke omkeringsregel, is nodig (a) dat de werknemer niet alleen stelt en zo nodig bewijst dat hij zijn werkzaamheden heeft moeten verrichten onder omstandigheden die schadelijk kunnen zijn voor zijn gezondheid, maar ook (b) dat hij stelt en zo nodig aannemelijk maakt dat hij lijdt aan gezondheidsklachten die daardoor kunnen zijn veroorzaakt. Deze regel drukt het vermoeden uit dat de gezondheidsschade van de werknemer is veroorzaakt door de omstandigheden waarin deze zijn werkzaamheden heeft verricht. Dat

vermoeden wordt gerechtvaardigd door hetgeen in het algemeen bekend is omtrent de ziekte en haar oorzaken, alsook door de schending door de werkgever van de veiligheidsnorm die beoogt een en ander te voorkomen. Gelet daarop is voor dit vermoeden geen plaats in het geval het verband tussen de gezondheidsschade en de arbeidsomstandigheden te onzeker of te onbepaald is, aldus de Hoge Raad. Bovendien geldt, onder meer op grond van het arrest van de Hoge Raad van 17 november 2000 (ECLI:NL:HR:2000:AA8369), dat van Smurfit, als werkgever die op grond van artikel 7:658 lid 2 BW door een werknemer wordt aangesproken, in het kader van de motivering van de betwisting van de stellingen van werknemer mag worden gevergd dat zij in het algemeen de omstandigheden aangeeft die meer in haar sfeer dan in die van werknemer liggen. Wat de arbeidsomstandigheden betreft oordeelt het hof als volgt. Uit de gegevens volgt naar het oordeel van het hof dat werknemer zeer geregeld meer dan 25 kg diende te tillen. Dat sluit ook aan bij de RIE 2001, die als een van de knelpunten beschrijft dat op meerdere plaatsen in het bedrijf geregeld meer dan 25 kg dient te worden getild. Het snijafval dat bij het snijden ontstond werd in afvalcontainers of in hoge dozen geworpen. In de RIE 2001 is beschreven dat het verwijderen van het afval in te hoge dozen schouder- en armklachten geeft. Ook was de werkdruk te hoog. Naar het oordeel van het hof heeft Smurfit niet voldaan aan artikel 5.2 Arbobesluit (veilige werkplek). In zoverre is sprake van een schending van de zorgplicht. De vraag is evenwel of de schade voortvloeit uit de werkzaamheden. De kantonrechter heeft G als deskundige laten berichten. Op grond van de bevindingen van G kan naar het oordeel van het hof niet geconcludeerd worden of de bij werknemer geconstateerde tekortkomingen al dan niet een gevolg zijn van de arbeidsomstandigheden waaronder hij bij Smurfit werkzaam is geweest, laat staan hoe groot de mate van waarschijnlijkheid is dat causaal verband bestaat tussen de klachten en de werkomstandigheden. Door G is slechts in zijn algemeenheid aangegeven dat handklachten kunnen ontstaan en/of verergeren door overbelasting in werk- of privésfeer, terwijl persoonlijke en erfelijke factoren tevens 'een rol' spelen. Uit hetgeen hiervoor is overwogen, volgt dat nader onderzoek noodzakelijk is naar het verband tussen de klachten van werknemer en de blootstelling. Volgt aanhouding van de zaak voor nadere bewijsvoering.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 08-11-2016

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2016:8930

Zaaknummer: 200.100.230/01

Rechters: H. de Hek, K.E. Mollema en A.W. Jongbloed

Advocaten: F.A.P. Laporte en P. Oskam

Wetsartikelen: 7:658 BW

RECHTSPRAAK

Veroordeling wegens poging tot doodslag. Vordering benadeelde partij toegewezen, waarvan € 2.000 ter zake van immateriële schade. Gevorderde beveiligingskosten afgewezen, omdat deze strekken ter voorkoming van nieuwe, andere feiten en daarom niet in rechtstreeks verband tot het bewezenverklaarde staan.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 07-11-2016

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2016:5971

Zaaknummer: 05/780099-16

Rechters: H.C.M. Snellen, G. Noordgraven en J. Barrau

Advocaten: J.H. Stam

Wetsartikelen: 287 Sr en 300 Sr

RECHTSPRAAK

Letselschade als gevolg van trappen door een paard. Voormalig vennoten van het bedrijf zijn aansprakelijk voor de schade (artikel 6:181 BW). Causaal verband. Aankondiging deskundigenbericht in verband met vaststellen schadeomvang. Akte uitlating.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 02-11-2016

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2016:6279

Zaaknummer: C/05/284614

Rechters: K. van Vlimmeren-van Ommen

Advocaten: E.J. Overwater, J.C. Noordijk en P.M. Leerink

Wetsartikelen: 6:181 BW

RECHTSPRAAK

Aansprakelijkheid op grond van artikel 7:658 lid 4 BW en op grond van artikel 6:170 jo. 6:162 BW in geval van een zzp'er die zijn vingers verliest door een maïshakselaar.

Naast werkzaamheden in zijn eigen bedrijf verhuurt eiser zichzelf als loonwerker (zzp'er). Op 22 oktober 2013 was eiser als loonwerker (zzp'er) ingehuurd door A om te helpen met het oogsten van de maïs. A had op die datum ook een maïshakselaar met machinist ingehuurd van B. De machinist van de hakselaar was de heer D (hierna: D), werkzaam bij B. Eiser en C reden tijdens de oogst ieder met een tractor in de buurt van de maïshakselaar.

Op een gegeven moment gaf de maïshakselaar een storingsmelding en werd de invoer van maïs automatisch gestopt. Eiser heeft zijn arm in de kooi gestoken om naar metaal te zoeken. Doordat de messen in de kooi nog draaiden heeft hij hierbij vier vingers van zijn linkerhand (geheel of gedeeltelijk) verloren. Als gevolg hiervan is eiser (fors) beperkt in zijn werk op zijn melkveebedrijf en in zijn werk als loonwerker.

Tussen eiser en A en ASR is in geschil of eiser met toepassing van artikel 7:658 lid 4 BW een beroep toekomt op de aansprakelijkheid van artikel 7:658 BW. Tussen eiser en A bestond geen arbeidsovereenkomst. Er was wel een praktijk dat eiser regelmatig door A werd ingehuurd als zzp'er, zo ook op 22 oktober 2013. Vast staat dat de werkzaamheden plaatsvonden in de uitoefening van het beroep of bedrijf van A. Nu vaststaat dat eiser schade heeft geleden in de uitvoering van zijn werkzaamheden voor A, is A uit dien hoofde tegenover eiser aansprakelijk voor de als gevolg van dat ongeval geleden schade, tenzij A aantoont dat zij heeft voldaan aan de op grond van artikel 7:658 lid 1 BW op haar rustende zorgplicht of dat de schade in belangrijke mate het gevolg is van opzet of bewuste roekeloosheid van eiser (artikel 7:658 lid 2 BW). Daarbij is het aan A als werkgever in de zin van artikel 7:658 BW, om te stellen en eventueel te bewijzen dat zij de maatregelen heeft genomen en de aanwijzingen heeft gegeven die redelijkerwijs nodig waren om schade als de onderhavige te voorkomen.

Voor de beantwoording van de vraag of B en De Goudse aansprakelijk zijn, dient te worden beoordeeld of de machinist van de maïshakselaar, D, onrechtmatig jegens eiser heeft gehandeld. Dat was het geval. Dit leidt ertoe dat B op grond van artikel 6:170 BW als werkgever

van D (hoofdelijk) aansprakelijk is voor de schade die eiser door het ongeval lijdt en nog zal lijden en dat eiser op grond van artikel 7:954 lid 1 BW betaling van De Goudse kan vorderen van hetgeen B van De Goudse te vorderen heeft.

Eiser heeft wel een mate van eigen schuld aan het ongeval, hier zullen partijen zich nog over moeten uitlaten. Dit geldt alleen in de verhouding eiser en B.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 26-10-2016

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2016:5708

Zaaknummer: 5351779, 5352002 en 5352082

Rechters: J.P. Killian

Advocaten: M.M. Klunder en M. van der Bent

Wetsartikelen: 7:658 BW en 6:170 BW

RECHTSPRAAK

werknemer/Van der Velden Rioleringsbeheer Rotterdam B.V.

Causaal verband tussen astma bij rioolwerker en de schadelijke werkomstandigheden onvoldoende aannemelijk gemaakt, zodat omkeringsregel niet van toepassing is.

Werknemer heeft vanaf 4 februari 2002 bij Van der Velden gewerkt als rioolbeheerder. Vanaf 1 november 2004 is werknemer voor zijn werkzaamheden uitgevallen wegens long- en huidklachten. De bedrijfsarts achtte werknemer in verband met die klachten niet langer geschikt voor zijn werk bij Van der Velden. Na een niet geslaagd re-integratietraject is het dienstverband van werknemer bij Van der Velden per 1 november 2006 geëindigd. Werknemer is uiteindelijk 100% arbeidsongeschikt verklaard. Werknemer stelt dat Van der Velden op de voet van artikel 7:658 BW aansprakelijk is voor de gezondheidsschade die werknemer lijdt doordat Van der Velden haar zorgplicht niet is nagekomen. Volgens werknemer moest hij bij Van der Velden veelvuldig in krappe, vochtige kruipruimten werken, waarbij hij werd blootgesteld aan onder andere schimmels, ongedierte en rioolgas, hetgeen de huid- en longproblemen van werknemer heeft veroorzaakt. De kantonrechter heeft de 658-vordering afgewezen onder verwijzing naar de deskundigenrapporten waaruit blijkt dat het causaal verband tussen de werkzaamheden en de schade ontbreekt. Tegen dit oordeel keert werknemer zich in hoger beroep. Het hof oordeelt als volgt. Bij de beoordeling wordt vooropgesteld dat, naar Van der Velden terecht heeft aangevoerd, astma een aandoening is die multifactorieel is bepaald en waarvan algemeen bekend is dat hieraan vele personen lijden, (ook) zonder aan specifieke gevaarlijke stoffen te zijn blootgesteld. Belangrijke risicofactoren zijn onder andere roken en familiair voorkomen. Beide oorzaken kunnen bij werknemer niet worden uitgesloten. Dat neemt niet weg dat de astma van werknemer ook een beroepsziekte kan zijn. Voor de vaststelling dat de astma van werknemer kan zijn veroorzaakt door zijn werkzaamheden (en dus voor de toepassing van de omkeringsregel), zoals werknemer stelt, is wel vereist dat er een duidelijke relatie is tussen de schadelijke beroepsomgeving en de ontwikkeling van astma. Die duidelijke relatie kan het hof uit het deskundigenbericht niet afleiden. De conclusie is dat niet kan worden vastgesteld dat daadwerkelijk een voor de

gezondheid schadelijke blootstelling heeft plaatsgevonden. Aldus kan evenmin worden aangenomen dat de astma van werknemer een gevolg kan zijn van de arbeidsomstandigheden bij Van der Velden: het verband tussen de werkzaamheden van werknemer en zijn astma is te onbepaald. Het hof komt derhalve niet toe aan toepassing van de omkeringsregel.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 25-10-2016

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2016:2920

Zaaknummer: 200.171.222/01

Rechters: F. Damsteeg-Molier, D.A. Schreuder en B.R. ter Haar

Advocaten: W.A. van Veen en H.M. Kruitwagen

Wetsartikelen: 7:658 BW en 150 Rv

RECHTSPRAAK

Svetlana Otgon/Republiek Moldavië

Het EHRM overweegt dat een Moldavische rechter een te laag bedrag aan smartengeld toeweest en dat dit strijd opleverde met artikel 8 EVRM (recht op privé- en gezinsleven).

De zaak betrof een vrouw die twee weken ziek (dysenterie) was vanwege het drinken van vervuild drinkwater. De rechter in eerste instantie had (omgerekend) € 648 toegewezen; in hoger beroep werd dit verminderd tot € 310.

Het EHRM gaat in op de ernst van wat haar is overkomen en overweegt *'that the sum awarded by the domestic courts is considerably below the minimum generally awarded by the Court in cases in which it has found a violation of Article 8 in respect of the Republic of Moldova, even taking into account the differences between these decisions'* (r.o. 19).

In de *dissenting opinion* van Lemmens treft men evenwel de opvatting dat het hier in essentie gaat om *'the right to compensation for a civil tort'* en niet zonder meer om een schending van artikel 8 EVRM, waarvoor sprake zou moeten zijn van *'repercussions on the affected person's private life'*. Deze 'gewone aansprakelijkheidszaak' zou volgens Lemmens door een zeer ruime interpretatie van het recht op privéleven worden 'geüpgraded' naar een artikel 8 EVRM-kwestie.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 25-10-2016

Zaaknummer: 22743/07

RECHTSPRAAK

Benadeelde schakelt een aannemer in ter verbouwing van haar vakantiewoning. Een dag voor het afgesproken moment van oplevering komt benadeelde ten val, omdat een deel van de leuning van de trap ontbreekt. De rechtbank oordeelt dat de aannemer niet is tekortgeschoten in de nakoming van de aannemingsovereenkomst en niet onrechtmatig heeft gehandeld.

Benadeelde, woonachtig in Luxemburg, heeft een aannemingsovereenkomst gesloten ter verbouwing van haar vakantiewoning in Zeeland. Tot de werkzaamheden behoorde onder andere het plaatsen van een nieuwe trap. Er wordt een afspraak gemaakt voor de oplevering van de woning. Het bovenste gedeelte van de leuning van de trap is dan nog niet geplaatst, omdat daar te weinig ruimte voor bestond vanwege de wens van benadeelde om de binnenwand aan de rechterzijde van de trap te laten vervallen. De aannemer wilde bij gelegenheid van de afspraak onder andere bespreken of het bovenste gedeelte van de leuning nog moest worden geplaatst en zo ja, hoe dat dan zou moeten plaatsvinden.

Als de aannemer voor de afspraak arriveert, vindt hij benadeelde onderaan de trap in bewusteloze toestand, met haar hoofd in een plas met bloed. In het ziekenhuis wordt hersenletsel vastgesteld.

De rechtbank verwerpt het verweer van de aannemer dat benadeelde ook op andere manieren ten val kan zijn gekomen dan door de val van de trap, mede omdat benadeelde in haar slaapkleding is gevonden en de slaapkamer zich op de bovenste verdieping bevond.

Vast staat dat de trap ten tijde van de val niet voldeed aan de eisen van artikel 2.35 Bouwbesluit. Dit brengt evenwel niet mee dat de aannemer is tekortgeschoten in de nakoming van zijn verplichting uit de aannemingsovereenkomst (artikel 7:754 BW) om een trap tot stand te brengen conform de eisen van het Bouwbesluit, en ook niet dat onrechtmatig jegens benadeelde is gehandeld. Toen benadeelde van de trap viel was het werk nog niet opgeleverd. Tot het moment van oplevering kon nog steeds aan de verplichtingen op grond van de aannemingsovereenkomst worden voldaan.

De aannemer is naar het oordeel van de rechtbank evenmin tekortgeschoten in de nakoming van zijn waarschuwingsplicht. Mede gelet op het feit dat benadeelde in Luxemburg woonde, hoefde de aannemer er niet eerder dan bij het moment van oplevering op te wijzen wat de consequentie was van haar wens om de binnenwand aan de rechterzijde van de trap te laten vervallen. De rechtbank overweegt dat enerzijds het gebruik van een trap waarvan een deel van de leuning ontbreekt gevaarlijk is, maar dat anderzijds het valgevaar eenvoudig kenbaar is. Bovendien was het werk nog niet opgeleverd en mocht van benadeelde daarom de nodige oplettendheid en voorzichtigheid worden verwacht. Dat een waarschuwing weinig bezwaarlijk zou zijn geweest, maakt dit niet anders.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 20-10-2016

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2016:7594

Zaaknummer: C/02/314732 / HA RK 16-81

Rechters: L.W. Louwerse

Advocaten: H.C. Struijk en H.A. Kragt

Wetsartikelen: 7:754 BW en 7:760 BW

RECHTSPRAAK

Veroordeling wegens het, met anderen, plegen van twee overvallen op cafeteria's en afpersing van een leeftijdsgenoot. Immateriële schadevergoeding toegewezen.

Mede gelet op de bijzondere ernst van de normschending wijst de rechtbank immateriële schadevorderingen (variërend tussen € 1.000 en € 2.200) toe, ook zonder aanwezigheid van een in de psychiatrie erkend ziektebeeld (vgl. HR 29 juni 2012, ECLI:NL:HR:2012:BW1519).

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 13-10-2016

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2016:5915

Zaaknummer: 05/880236-15

Advocaten: M. Ü Özsüren

Wetsartikelen: 310 Sr, 312 Sr en 317 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Verdachte is veroordeeld voor poging tot doodslag van zijn zoontje van zes maanden (shakenbabysyndroom). De moeder vordert schadevergoeding voor haarzelf en namens haar kind. Immateriële schadevergoeding moeder, bij wie PTSS is vastgesteld, bedraagt € 500. Immateriële schadevergoeding kind: € 750.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 05-10-2016

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2016:11954

Zaaknummer: 09/842296-13

Rechters: C.F. Mewe en W.N.L. Donker

Advocaten: R.M.G. Sussenbach

Wetsartikelen: 36f Sr, 45 Sr en 287 Sr

RECHTSPRAAK

Eigen bijdrage CAK juist vastgesteld. Aanwas op letselschadevergoeding terecht bij berekening meegenomen.

Zowel artikel 9bis Uitvoeringsregeling Awir als artikel 1a lid 4 Bbz spreken expliciet over het buiten beschouwing laten van eenmalige uitkeringen, waarbij artikel 9bis Uitvoeringsregeling Awir bepaalt dat de hoogte van de uitkering is vastgelegd in een overeenkomst of rechterlijke uitspraak. Vaststelling van de eigen bijdrage op grond van de AWBZ en het Bbz is proportioneel en niet kan worden gezegd dat deze tot een '*individual and excessive burden*' leidt. Van schending van artikel 1 EP EVRM is daarom geen sprake.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 05-10-2016

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2016:3886

Zaaknummer: 15/1516 AWBZ

Rechters: H.J. de Mooij, L.M. Tobé en N.R. Docter

Advocaten: G.J.W. Pulles en B. Imhoff

Wetsartikelen: 1 EP EVRM

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot doodslag en zware mishandeling vriendin. Gemotiveerd oordeel omtrent toewijzing immateriële schadevergoeding (€ 6.000).

Veroordeling voor poging tot doodslag en zware mishandeling vriendin. Zij vordert ruim € 9.000 aan schadevergoeding. Het hof wijst € 6.000 toe voor immateriële schadevergoeding en wijst in het bijzonder op (1) de ziekenhuisopname van acht dagen (waaronder ook op de IC) en de langdurige lichamelijke klachten, (2) de acute posttraumatische stressstoornis en (3) de schadevergoeding die in vergelijkbare gevallen is opgelegd.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 15-09-2016

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2016:4344

Zaaknummer: 23-000940-16

Rechters: F.M.D. Aardema, J.J.I. de Jong en M.J.A. Duker

Wetsartikelen: 287 Sr en 302 Sr

RECHTSPRAAK

Benadeelde loopt letsel op aan haar duim bij het vastmaken van de boot na het invaren van een sluis. De rechtbank oordeelt dat niet is gebleken van een gebrek, en dat in het onderhavige geval geen waarschuwingsplicht op de provincie rustte.

In 2014 komt benadeelde met haar echtgenoot op een gehuurde boot een sluis ingevaren. In de wanden van de sluis bevindt zich een verdiept ingebouwde stalen ladder. Op het moment dat benadeelde in de sluis aankomt, wil zij de boot vastmaken, en zoekt zij daartoe houvast aan de ladder. Op enig moment is de ladder naar links geschoven, waarbij de duim van benadeelde bekneld is geraakt tussen de ladder en de sluiswand, en later gedeeltelijk is afgescheurd. Benadeelde stelt de provincie, eigenaar en beheerder van de sluis, aansprakelijk voor haar schade.

Niet duidelijk is wat de precieze oorzaak is geweest van het verschuiven van de ladder, nu deze in ieder geval niet door normale menskracht in beweging is te krijgen. De rechtbank houdt het er daarom op dat de ladder is verschoven door de uitoefening van een extra externe kracht, waarbij in het midden blijft of deze heeft bestaan uit een koerswijziging van en het gas geven op de door benadeelde bevaren boot, of de aanlegging van een andere boot aan de ladder.

Nu geen onderzoek is verricht naar de constructie en deugdelijkheid van de werkzaamheid van de ladder, neemt de rechtbank aan dat de ladder ten tijde van het ongeval geen constructiefout en/of defecten kende. Tegen deze achtergrond impliceert de enkele omstandigheid dat de ladder kon verschuiven nog niet dat deze gebrekkig is.

Wat betreft de vraag of op de provincie een waarschuwingsplicht rustte, overweegt de rechtbank dat gesteld noch gebleken is dat de provincie op de hoogte was of had moeten zijn van de mogelijkheid dat de ladder door extra externe krachten zou kunnen verschuiven. Daarbij komt dat de ladder bestemd was om uit de sluis te kunnen klimmen als iemand te water raakt. Bovendien zijn geen andere ongevallen op deze plek bekend, terwijl de sluis ruim zestig jaar veelvuldig is gebruikt. Onder deze omstandigheden hoefde de provincie geen rekening te houden met een ongeval als het onderhavige. De provincie was aldus niet

gehouden tot het nemen van (veiligheids)maatregelen.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 13-07-2016

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2016:4630

Zaaknummer: C/08/174012 / HA ZA 15-366

Rechters: M.H.S. Lebens-De Mug, M. Willemse en F.E.J. Goffin

Advocaten: S.W. van Dijk en E. den Bos-van Berg

Wetsartikelen: 6:162 BW en 6:174 BW